

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Det i § 4 i Lov af 28. Juni 1920 om Indførelse af dansk Lovgivning om Saltvandsfiskeri i de sønderjydske Landsdele indeholdte Forbud mod Benyttelse af Pæleredskaber i de fra gammel Tid benyttede Vaaddrætsteder er indsat i Loven efter Ønske af de sønderjydske Fiskere af Hensyn til det betydelige Fiskeri med Sildevaad, der til Tider foregaar ved Kysterne. Fiskeriet foregaar paa den Maade, at Vaad- det fra Kysten eller Grundkanten o: det Sted, hvor det dybe Vand begynder, med Baad roes ud i Dybet og derefter i en Bue drages ind mod Grundkanten eller efter Omstændighederne helt paa Land. Betingelse for Udøvelse af dette Fiskeri er, at Hav- eller Fjordbunden er nogenlunde jævnt opadgaaende og fri for store Sten og andre Hindringer, der kan beskadige Redskabet, og det er ikke ualmindeligt, at Drætsteder i Tidens Løb er ryddeliggjorte for at gøre Stedet egnet til Vaadtræk. Forinden Indlemmelsen var Forholdet ordnet saaledes, at der var overladt de forskellige Fiskeriforeninger et vist Omraade, indenfor hvilket Foreningen efter nærmere angivne Regler kunde afmærke Vaaddrætstederne og ordne Fiskeriet i disse. Efter de ved Udarbejdelsen af Forslaget til Loven af 28de Juni 1920 foreliggende Oplysninger maatte man antage, at bortset fra særlige Rettigheder var det forbudt i Vaaddrætstederne at anbringe Pæleredskaber. Det har imidlertid ved en af Fiskerikontrollen foretagen Undersøgelse vist sig, at det ikke alene har været tilladt om Efteraaret at udsætte Aaleruser paa saadanne Steder, hvor Vaaddene ikke drages helt til Land, men det har endogsaa været Regelen, at dette Fiskeri ikke maatte hemmes eller umuliggøres ved Sildevaadsfiskeriet. I nærværende Lovforslag er der derfor indsat en Bestemmelse, hvorefter Aalefiskeri med Ruser om Efteraaret skal kunne drives i samme Omfang som hidtil.

Vaaddrætstederne og de Regler, efter hvilke Fiskeriet i disse f. Eks. Aalefiskeriet om Efteraaret udøves, kan i Almindelighed kun være kendte af de stedlige Fiskere, og det vil ikke kunne undgaas, at der op-

staar Tvistigheder, naar Fiskere fra andre Dele af Landet ønsker at besætte Pladser indenfor Omraadet af Vaaddrætstederne. Det vil derfor være meget ønskeligt — ligesom sket for Limfjordens Vedkommende, jfr. § 33 sidste Stykke i Lov Nr. 316 af 2. Juni 1917 om Saltvandsfiskeri — at faa optaget og bekendtgjort en Fortegnelse over Vaaddrætstederne eventuelt med Angivelse af de for disse gældende særlige Brugsregler. Man har tænkt sig, at Fortegnelsen hensigtsmæssigst kunde optages ved Landbrugsministerens Foranstaltning, og at det kunde overlades til Landbrugsministeren at afgøre, om og i hvilket Omfang Vaaddrætstederne bør afmærkes, samt fastsætte, hvorledes Afmærkningen skal være. Ligesom fastsat i Lov Nr. 149 af 18. Maj 1906 om Kystfredning § 5 maa det gøres til Pligt for vedkommende Lods- ejere at finde sig i Opstilling af Mærker paa deres Grund og finde sig i, at det offentlige faar Adgang til Grunden for at opsætte og vedligeholde Mærkerne. Mærkerne vil antagelig som Regel kunne opsættes paa Strandbredden udenfor det græsklædte Land. Opsætning og Vedligeholdelse af Mærker har man tænkt sig besørget af Fiskerikontrollen.

Med Hensyn til den foreslaaede Tilføjeelse til § 8 i Loven af 28. Juni 1920 bemærkes, at der af og til fremkommer Ønske fra de stedlige Fiskere om at faa ophævet Forbudet mod at benytte Driv- og Slæbevaad i et Farvand. Ved Loven er der givet Fiskerne Adgang til at faa Forbudet, der bortfalder med Udgangen af Aaret 1922, ophævet eller ændret ved Vedtægt forinden Udløbet af dette Tidsrum, men forskellige Forhold har medført, at der endnu ikke er oprettet og antagelig heller ikke i den nærmeste Fremtid vil kunne oprettes Vedtægter. Under disse Omstændigheder har man ment at burde foreslaa, at der gives Landbrugsministeren Bemyndigelse til efter Andragende fra Fiskerne at ophæve Forbudet mod Benyttelse af saavel Snurpenot som Driv- og Slæbevaad.